

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Punctum Diff. 1. Daturne à parte rei unitas Convenientiæ & unitas
formaliter.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

qualis est inter Petrum & Paulum, siue generica, ut cum in ratione Animalis conveniunt Petrus & Bucephalus; Nomine autem Unitatis formalis, venit unitas, vi cuius v.g. Petrus non hoc tantum habet, ne possit dividi in Paulum, quod formaliter habetur ab hæcitate, sed etiam, quod non possit dividi in aliam essentiam, v.g. quod Petrus non possit dividi in essentiam Leonis, & hæc appellatur unitas formalis. De his Unitatibus duo quærenda veniunt. 1. an illæ dentur à parte rei. 2. an sufficiant ad universale constituendum.

Punctum Difficultatis 1.

Danturne à parte rei, Unitas Conventientie, & Unitas formalis?

DICENDUM est 1. *Dari actu nemine cogitante unitatem conventientie.*

PROBATUR 1. Vel nemine cogitante actu differunt specie Petrus & Paulus, vel actu nemine cogitante non differunt specie, si nemine cogitante actu Petrus & Paulus differunt specie, ergo nemine cogitante, vel alteruter, vel uterque non est homo; si enim uterque eandem speciem haberent, non differrent specie, ergo nemine cogitante conveniunt specie, hæc enim pro præfenti idem valent.

PROBARI 2. solet. Fundamentum Relationum realium, debet esse nemine cogitante, sicut & ipsæ relationes reales debent esse nemine cogitante, hoc ipso enim non essent reales; sed unitas conventientie, similitudinis, communicationisq; in natura, est fundamentum Relationum realium: Ergo est nemine cogitante dicta unitas. Major probatur. Fundamentum Relationum realium in ratione v.g. Hominis, non potest esse Unitas individualis, secundum quod individualis est, ergo fundamentum hoc debet esse Unitas conventientie. Antecedens probatur. Id quod facit ultimo differre, & non facit plura convenire, non potest esse fundamentum Relationum realium in natura v.g. ideo enim aliqua dicuntur eadem, quia conveniunt, non quia differunt; sed Unitas individualis, qua individualis, facit ultimò differre, hoc ipso non esset differentia ultima, ergo non potest esse fundamentum dictarum relationum.

PROBATUR 3. Nemine cogitante verum est, quod Petrus sit individuum humanum, quia nemine cogitante est, quod est, esse enim, est independentens à conceptibus, quod ipsum verificatur etiam de Paulo, ergo illi dicunt inter se unitatem conventientie, quia sicut similia & conventientia in albedine sunt, quia hoc album, & illud album est; ita conventientia in natura humana non aliud est, quam quia hoc individuum Hominis, & illud individuum ejusdem est.

OBJICITUR 1. Inexplicabile est quid sit ista Unio conventientie.

RESPONDETUR. In re nihil aliud esse, nisi individua plura, ex modo autem concipiendi, Conventientia, est, quasi forma, faciens illa convenire, seu similia esse in natura.

OBJICITUR 2. Ista unitas conventientie, nihil dicit ultra unitatem individualem. Ergo si unitas individualis non est fundamentum relationum realium, nec Unitas individualis erit.

RESPONDETUR. In re à duabus unitatibus v.g. individualibus, non distingui unitatem conventientie, eorundem individuorum. Cæterum Unitas individuationis, non qua individualis est, est formaliter unitas conventientie, quæ enim individualis est, dicit solam rationem differendi, sed unitas individualis, in quantum est talis ac alia unitas individualis, est unitas conventientie.

OBJICITUR 3. Unitas fundatur in Ente, ergo & unitas conventientie fundabitur in Ente.

RESPONDETUR. Fundari unitatem conventientie in hoc Ente, quod individua dicant similia prædicata essentialia, vel in genere, vel in specie.

DICENDUM 2. *Dari nemine cogitante in unoquoque individuo Unitatem formalem.*

PROBATUR 1. Ubi est negatio divisionis formalis, ibi est unitas formalis, sed in unoquoque individuo datur negatio divisionis formalis, ergo in unoquoque individuo datur unitas formalis. Major constat definitione unius, unum enim idem est, quod & indivisum, ergo indivisum formaliter, erit unum formaliter. Minor probatur. In quo non dantur rationes & principia divisa, essentialiter, in eo est negatio divisionis essentialiter, alias sine suis principiis daretur divisio. Sed in unoquoque individuo non dantur rationes & principia divisa essentialiter; quia principia divisa essentialiter, sunt differentie essentielles & specificæ, quæ in nullo individuo, plures dantur.

PROBATUR 2. Datur in unoquoque individuo hominis natura generica, & natura specifica, v.g. datur ratio animalis & ratio hominis, ergo datur etiam in unoquoque individuo unitas formalis animalis, & unitas formalis hominis, quia unitas formalis animalis, & unitas formalis hominis, non sunt quid distinctum re.

PROBATUR 3. Quot sunt negationes divisibilitatis in individuo, tot sunt unitates in individuo, sed præter negationem divisibilitatis in plura entitativè, est etiam negatio divisibilitatis in plura essentialiter, ergo etiam est in individuis unitas essentialis, ergo & unitas formalis.

COLLIGES. Tres admitti debere unitates nemine cogitante. Unam individualement, vi cuius non potest dividi natura in aliud individuum simile in specie, admitti item debere unitatem

† Gg

for-

formalem, quæ est indivisio prædicatorum essentialium, vi cuius non potest dividi v.g. Petrus in individuum Leonis; Denique tertiam unitatem admitti debere relativam, quæ est unitas convenientiæ.

Punctum Difficultatis 2.

An Prædictæ Unitates sint sufficientes ad universalem formaliter?

DICENDUM est 1. *Non esse sufficientem Unitatem Formalem explicatam, ad constituendum universale.*

PROBATUR 1. ex Suar. d. 6. Metaph. sect. 3. Unitas universalis ut universalis est, debet esse talis, ut sit illi propria, & rei singulari, quæ singularis est, convenire non possit, sed unitas formalis, est unitas, quæ rei singulari ut singularis est convenire potest, ergo unitas formalis non est unitas universalis. Major probatur. Ratio constitutiva differentialiter universalis, ut universale est, convenire non potest rei singulari, ut est singularis, hoc ipso enim non esset ratio differentialiter constitutiva, jam autem ratio universalis, formaliter constituitur unitate. Minor principalis probatur. Quia etiam rei singulari, ut singularis est, convenit, non posse dividi in alia essentialiter prædicata, convenit enim Petro non tantum non dividi in Paulum, sed nec posse dividi in Leonem.

PROBATUR 2. Unitas formalis multiplicatur in individuis pro illorum multiplicatione, ut probatur supra. Unitas universalis non multiplicatur in individuis. Ergo unitas formalis, non est unitas universalis. Minor probatur. Quia si unitas universalis quæ universalis, multiplicarentur in individuis ipsa universalis, multiplicatis enim rationibus rem aliquam constituentibus, & ipsa res multiplicatur, jam autem, ab unitate universalis, constituitur universale, & qui concedit hanc unitatem à parte rei, concedit etiam aptitudinem universalem.

PROBATUR 3. Potest alicui enti competere, unitas formalis, & tamen illa unitas formalis, exigit non esse universalis: Ergo unitas formalis, & unitas universalis non sunt idem. Antecedens probatur. Deus habet unitatem formalem. Angelus item, si est in multiplicabilis numero, nam convenit illis negatio divisibilitatis, secundum prædicata Essentialia, & tamen non est universalis illa unitas, siquidem in plura inferiora non multiplicabilis.

RESPONDERI posset 1. Quod dicta unitas sit insufficiens, ad universale Logicum, licet sit sufficiens, ad universale Metaphysicum.

CONTRA. Quia argumenta allata probant, etiam ad universale Metaphysicum, non sufficere dictam unitatem.

RESPONDERI potest 2. Unitatem formalem, non quamcunque requiri, sed conjunctam aptitudini ad essendum in multis, hæc autem non convenit singulari, quæ singulare, &c.

CONTRA 1. est. Quæro, habetne aliquod prædicatum ista unitas formalis, per quod universalisetur, idque independentem ab ipsa aptitudine ad inessendum multis, vel non habet? si non habet, ergo sola aptitudo, est ratio universalis formaliter, quod esse non potest, cum universale definiatur, non solum per aptum inesse multis, sed etiam per unum. Quod si habet aliquem suum conceptum, ipsa unitas, independentem ab aptitudine, tunc quæro: conceptus iste independentem ab aptitudine, vel potest convenire singularibus, vel non potest? si potest, redeunt argumenta facta, si non potest, ostende quisnam ille sit? indubieque poterit inferri, quod ille non detur à parte rei, ergo ulterius immerito recurristi in responsione ad aptitudinem, tanquam ad universalisativum unitatis. Ergo ulterius duas unitates formales in Petro assignas, quod & novum est, & sequitur duas esse essentias in homine, quia duas unitates formales, quæ erunt duæ negationes divisionis in prædicata essentialia, quæ negationes, idem sunt cum duabus essentis.

CONTRA 2. Si unitas formalis, esset unitas universalis, & esset universalis ut supponitur, & non esset, quia unitas formalis universalis, debet esse conjuncta aptitudini ad inessendum multis, sed unitas formalis non est talis, indistincta enim ab hæcitate Petri, quæ non dicit aptitudinem ad esse in multis.

CONTRA 3. Unitas ista formalis, non est distincta nemine cogitante actu, ab unitate individuali, ut suppono ex materia de distinctionibus. Subsumo. Sed unitas individualis non est unitas universalis, ergo nec unitas formalis, erit unitas universalis. Et certè, si unitas formalis condistincta esset actu nemine cogitante ab unitate individuali, individuum illud prout condistinctum ab unitate formali, vel esset individuum hominis, vel non esset, si non est individuum hominis, ergo nec est hæcitas hominis, adeoque non est, quod est, nam hic queritur de hæcitate hominis; si autem unitas individualis, prout condistincta unitati formali, est individuum hominis, ergo prout condistincta, dicit essentialia prædicata: Ergo & negationem non esse hominis, ergo & negationem divisionis in id, quod non est homo, adeoque adhuc prout condistincta individualis unitas, dicit unitatem formalem.

DICENDUM est 2. *Unitatem convenientiam, non esse unitatem universalem formaliter.* Ita Suar. &c.

Pro-